

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

HISTORIAE EC||CLESIASTICAE PARS || PRIMA, QVA CONTI-||NENTVR ||
Eusebij cognomento Pamphili Cæsareæ Palæ-||stinæ Episcopi lib. 10.||
Eiusdem de vita Constantini magni lib. 4.|| Oratio Constantini magni ad
sanctoru[m] cœtu[m].|| Oratio eiusdem Eusebij in laudem Constanti-||ni
magni ad trigesimum ...

Christopherson, John

[Köln], 1569

De tribus aliis viris, & muliere vna, martyribus, & de re quadam
admiranda. Cap. XIX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-29861

EVSEBII HISTORIAE

men seipsum ad mortem adornans, & ceruicem nudam gladio ferendam libenter submittens, diuino & beato martyrio, vigesimo quinto die mensis Panem, hoc est ad octauū Calend. Augusti, eximie decoratus fuit. Atq; istæ istorū martyrum res gestæ talē habuere exitum.

De tribus aliis viris, & muliere vna, martyribus, & de re quadam admiranda.

CAP. XIX.

TEmpore porro non longo progrediente, rursus ex Aegyptiorum regione centum & triginta insignes fidei & confessionis in Christum athletæ ex mandato Maximini in ipsa Aegypto, eosdem oculorum, & pedum cruciatus, cum illis, quos diximus, sustinuerunt: quorum nonnulli ad metalla in Palæstina damnati erant: alij ad metalla in Cilicia relegati. Simul atque vero tam multis tamque egregiis magnanimorum Christi martyrum facinoribus, ingens persecutionis æstus deferbuerat, & velut sacro illorum cruore flamma eius extincta erat, & iam remissio ac libertas cōfessoribus ex Thebaidē, qui metallorum in eo loco nascentium laboribus oppressi, fuerant concessa, & nos Christiani tanquam pulchra quadam pacis serenitate nos ipsos eramus iam recreaturi, deintegro certe ipse, penes quem persequendi potestas erat, nescio quo pacto, quave animi cōmōtione rursus cōtra Christianos mire inflammaretur. Proinde ex improviso Maximini literæ, cōtra nos vbiq; in singulas prouincias, missæ fuerunt: vnde præsides & summus dux totius imperatoris exercitus, tabulis epistolis, & publicis edictis, ciuitatis cuiusq; curatoribus vna cum præfectis præsidiorū & tabellariis præcipiunt, vt edictum imperatoris ad exitum perducere maturent: mandauitq; vt cum omni celeritate, idolorū delubra, quæ ceciderant, reficerent, & denuo ædificarent: quin etiam efficerent, vt omnes omnino viros cum vxoribus, famulis, & pueris, matrum vbera adhuc sugentibus, immolarēt, libamina afferrent, & ipsa sacrificia re ipsa degustarent, & cibaria in foro venalia impuris sacrificiorum libationibus contaminarentur: & pro foribus deniq; balnearum
qui

quidam quasi custodes constituerentur, ut qui in his essent sordibus abluti, post, scelestis & nefarius illis victimis se inquinarent. Quibus rebus ad hunc modum confectis, cum nostri de integro (ut verisimile erat) maximis curis & mœrore tenerentur implicati, & gentiles ipsi deintollerabili & nimia horum scelerum absurditate ad modum conquererentur (nam illis ista nimium fastidij, nimiumque importunitatis complecti visa sunt) & calamitissima tempestas passim omnibus impenderet, diuina seruatoris nostri virtus & potentia his athleticis tantam denovo animi iniecit fidentiam, & quasi cœlitus inspirauit, ut cum nemo illos vi impelleret, raperetque ad fidei suæ confessionem, vltro offerrent sese, & omnes eiusmodi terrores ac minas, strenue protererent, & tanquam pedibus profus cœcularent. Idcirco tres ex fidelibus simul vno animorum consensu, contra prælidem immolantem insiliunt, & alta voce tali errore atque amentia desistero hortantur. Nam non alium esse Deum, præter eum, qui omnium rerum effector & architectus est, asserunt. Rogati ergo, quidam essent, Christianos se audacter confitentur. Qua de causa Firmilianus acrius & vehementius concitatus, absque vlllo alio supplicij genere, capite multandos tradidit. Quorum vnus presbyter erat, nomine Antonius. alter Zebinas vocabatur, ex ciuitate Eleutheriopolis prognatus: tertio Germanus nomen fuit. Decimo tertio die mensis qui Dius dicitur, id est Idibus Nouembris, hæc de istis acta sunt. Eodem die mulier quædam Ennathas nomine, ex vrbe Scythopoli orta, virginittatis quasi coronis pulchre adornata, vnâ cum illis martyribus eò accessit, quæ non vltro se obtulit, ut illi, sed vi tracta fuit & ad iudicem ad ducta. Idcirco post verbera & graues contumeliososque cruciatus, quos iudex ei infligendos curauerat, tribunus quidem, qui illic in proximo magistratum gerebat, appellatus Maxys, homo non tam nomine, quam tota vitæ ratione nequam, & ut aliis rebus scelestus & perditus, ita tum corporis viribus supra modum robustus, tum moribus ferus & crudelis, tum apud omnes, qui illum norant, infamia & dedecore notatus, absque auctoritate maioris potestatis, hanc bea-

EVSEBII HISTORIAE

tam virginem aggreditur, eamq; omni vestitu vsque eo exiit, vt corpus a lumbis solum ad pedes contegeretur, reliquum autem nudum existeret. Hanc per vniuersam ciuitatem Cesaream vndique circumduxit: lorisque per totum forum & publicas plateas tractam non sine quadam animi sui oblectatione verberauit. Quam post tot cruciatus, cum constantissimam animi firmitudinem, pro tribunali, vbi praefectus considerare solebat, in fide tuenda ostendisset iudex, viuam igne cremandam tradidit. Ille igitur immanitate longius progrediens, & rabiem propè belluinam contra pros indies adaugens, adeo extra naturæ leges penitus egressus est, vt inanimis sanctorum virorum corporibus sepulturam impudens inuideret: & propterea cadauera sub dio, vt à bestiis dilaniarentur, noctu assidue & interdium seruari præcepit. Itaque non exiguum hominum numerum, multorum dierum spatio, huic immani & barbaro mandato inferuentium, cerne-
re licebat. Quinetiam alij ex specula & loco edito, tanquam operepretium facturi, ne cadauera furriperentur, sedulo obseruabant. Itaque agrestes bestiae, canes, & a-
tues carnioræ membra discerpserunt humana, eaq; huc illuc disperferunt: & tota ciuitas vndique visceribus of-
sibusque hominum constrata fuit: adeo vt illis ipsis qui ante fuissent infesto animo in nos affecti, nihil vnquam crudelius, nihil aspectu horribilius videretur: neque tam eorum calamitatem, in quos hæc admissa erant, quam cū suam ipsorum, tum communis parētis naturæ ignominiam deplorabant. Spectaculū enim humanarum carniū, non vno loco deuoratarū, sed vbiq; misere dissectarū (quod omnem dicēdi facultatē, omnemq; tragœdiæ speciē longe superat) propè ciuitatis portas cuiusq; oculis subiectū fuit. Nonnulli autē membra, cadauera integra, & viscerum partes etiam intra portas se vidisse dixerunt. Dum permultis diebus ista gerebantur, tale quoddam miraculum accidit. Cum clara esset serenitas, & aer pulchre splendesceret, totiusq; cæli omnia suo complexu ambiētis summa extaret tranquillitas, derepente columnæ ciuitatis, quæ publicos & cōmunes porticus sustentabant, multas veluti lachrymarū guttas quodāmodo ex se profude-
runt,

sūt. Forū item & plateæ, nulla pluuiæ gutta ex aere decedente, nescio vnde, quoue modo, aqua aspersa maduerunt, sic vt illico rumor per omnium ora volitaret, terrâ vtpote rerum id temporis gestarum scelus & impietatem non ferentem, inexplicabili quadam ratione lachrymarum vim ex se funderet; & lapides naturâq; inanimam nefaria ca facinora deslere, quō hominum naturam tam ferream, tam immitem, tamque ab omni affectione vacuam, iusta reprehensione coargueret. Verū nugæ & fabulæ (prope dixerim) hæc quidem oratio posteritati fortasse videbitur: non tamen his, qui eo ipso tempore præsentibus, de rei veritate satis persuasi fuerunt.

De quibusdam confessoribus, & tribus martyribus, & Petro monacho, & Asclepio, martyribus.

CAP. XX.

Decimo quarto die mensis Apellæi proxime insequentis, hoc est ad decimum nonum Calend. Ianuarii, quidam pii viri ex Aegypto profecti (in Ciliciam namque iter susceperant, vt confessores, qui ibi versabantur sua curatione subleuarent Cæsareæ) ab his qui diligenter homines ad portas ciuitatis accedentes perscrutantur, capti sunt. Ex quibus alii eandem cum illis, quibus erant inseruituri, sententiam & condemnationem subierunt: vt oculi nempe & pedes cruciatu illis labefactarentur. Tres autem illorum Ascaloni, vbi capti erant, admirabilem fortitudinis vim in fidei suæ confessione ostendentes, variis martyrii generibus defuncti sunt. Nam vnus illorum in rogam coniectus fuit: cui nomen Ares: reliquis duobus qui Promus & Elias appellabantur, capita amputata. vndecimo die mensis Audinæ, id est, ad tertium Idus Ianuarii, Petrus, qui & Apselanus dicebatur Ἀσκληπιός id est religiosus vel monachus, vitam solitariam & meditationi deditâ secutus, ex pago Anea in finibus Eleutheropolis sita prognatus, cum iudex & qui ei aderant in consilio, sæpissime eū orassent, vt sui ipsius miseretur, suæque adolescentiæ & ætati florenti parceret, eorum hortationibus penitus neglectis, & spē quā in Deo omnipotenti collocasset cū aliis rebus
omni-

*Probus
al.*